



Dood*normaal*

**je leeft een leven lang en dan ga je dood,
is dat normaal?**



**Vrijwel overal ter wereld
worden de doden
regelmatig herdacht.**

**In landen met een katholieke
traditie gebeurt dat ieder jaar
vooral op 1 en 2 november,
Allerheiligen en Allerzielen.**

**Op die dagen worden
de graven bezocht en de
overledenen letterlijk
‘in de bloemetjes gezet’.**

Andere landen hebben andere gewoonten. In Mexico bijvoorbeeld spreekt men van de ‘Día de los Muertos’ (de dag van de doden). Daarbij gelooft men dat de doden hun familieleden terug komen bezoeken. De Mexicanen leggen bloemen neer van aan het graf tot aan hun voordeur. Zo vinden de bezoekers zeker de weg. Ook

houdt men een picknick op het graf. Heel anders dan bij ons dus.

Wat vertellen al die gebruiken ons? De dood is een belangrijk thema, met diepgaande vragen waar we een antwoord op zoeken. Tegelijk spreken en denken we niet altijd gelijk over het overlijden. Toch moeten we

erkennen dat we er allemaal op één of andere manier mee geconfronteerd zullen worden. Er is één zekerheid in het leven: we zullen allemaal ooit door de fase van sterven moeten gaan. Zoals de bekende Amerikaanse zanger Bob Dylan het zei: “The only thing people really have in common is that they are all going to die.” (“Het enige wat

mensen gemeenschappelijk hebben is dat ze allemaal ooit sterven.") Een sombere uitspraak en een lastige realiteit. De dood roept veel vragen bij ons op.

Ik ben er geweest ...

Wetenschappelijke onderzoekers zijn iedere dag druk in de weer om alles beter te begrijpen. En ook al boeken ze veel vooruitgang, de dood blijft grotendeels een vraagteken. Vooral als het gaat over de vraag: wat na de dood? Daar is onder wetenschappers en academici heel wat discussie over. Etienne Vermeersch, de Gentse professor in de filosofie, had al een tekst voor zijn grafsteen klaar: ***"Non fui, fui, non sum, non curo"*** wat betekent: "Ik was er niet, ik ben er geweest, ik ben er niet meer, ik trek het mij niet aan". Het is een Latijnse spreuk die we ook geregeld tegenkomen op de oude Romeinse graven. Hiermee doelde hij op het feit dat hij ervan overtuigd was dat hij van niets gekomen was en er ook niets zou zijn wanneer hij stierf.

Stephen Hawking, Brits professor in natuurkunde en kosmologie, overleed enkele jaren geleden na een lange strijd

tegen de slepende spierziekte ALS. Hij had zijn mening over de dood en wat er daarna zou gebeuren: *"Ik heb 49 jaar lang geleefd met het vooruitzicht van een vroeg sterven. Ik ben niet bang van de dood, maar ik heb geen haast om te sterven. Er is zoveel dat ik eerst nog gedaan wil hebben. Ik vergelijk het brein met een computer die plots stopt met werken wanneer de onderdelen het laten afweten. Er is geen hemel of hiernamaals voor gebroken computers; dat is een sprookje voor mensen die bang zijn van het duister."*

Voor vele wetenschappers – en niet alleen voor hen – is er niets na de dood. Toch zijn er ook veel mensen die blijven geloven dat er nog iets is na het sterven. Het is voor hen een hoopvolle gedachte. Als die echter nergens op gebaseerd is, biedt ze maar een magere troost. Richard Dawkins, Brits professor evolutiebiologie en uitgesproken atheïst zei daarover: *"Religie onderwijst de gevaarlijke flauwekul dat dood niet het einde is."* Focussen op iets dat er niet is, vasthouden aan de gedachte dat de dood niet het einde is, ondermijnt volgens hem de wetenschap.

"The only thing people really have in common is that they are all going to die."

BD



**Meer weten over wie God is?
Ga naar www.IkZoekGod.be.**

**Of stuur een mailtje aan
info@weg-wijzer.net.**





Wat als de dood nooit de bedoeling is geweest?

Waarom zijn we ongerust over het sterven als het gewoon een normale eindfase van het leven is? Waarom lijken mensen er alles aan te doen om de dood zo lang mogelijk uit te stellen? En is het altijd de bedoeling geweest dat mensen zouden sterven?

In de eerste eeuw van onze jaartelling leefde er een man die Paulus heette. Hij had veel nagedacht over het leven – en over de dood. En hij schreef daarover een brief aan mensen die in de hoofdstad van het Romeinse Rijk woonden. Hij baseerde zijn ideeën op de Joodse Bijbel, wat wij het ‘Oude Testament’ noemen. Zijn woorden nemen ons terug naar het prille begin van de wereld. Adam, de eerste mens, was perfect gemaakt en had een intens contact met zijn Maker. Zijn relatie met zijn hemelse Vader was perfect. Tegelijk had hij ook een vrije wil. Die gaf hem de keuze God te gehoorzamen, of niet. Ook al

was hij gewaarschuwd voor de consequenties, toch overtrad Adam de wetten van God en was hij niet langer onsterfelijk. Sindsdien zit de hele mensheid opgescheept met het kwaad. Dat is sterker dan henzelf en brengt onvermijdelijk de dood met zich mee. Zo bezien lijkt het verhaal fatalistisch, maar er is ook een hoopvol perspectief.

Paulus geloofde in God en was ervan overtuigd dat God de wereld perfect had geschapen. Daarin was geen plaats voor de dood. Het was de wereld waar we nu nog van dromen. De volmaaktheid bestaat niet meer. En we vinden dat zonde. In feite was het ook de zonde die alles ruïneerde. Zoals Paulus het uitlegt: de zonde van één man is de oorzaak van alles wat er misging.

Ongewild, onvermijdelijk?

Het woord ‘zonde’ kent vrijwel iedereen, maar het begrip is niet populair. Het doet ons denken aan dingen die niet

mogen. Maar het gaat verder dan dat. Zonde is niet zozeer een actie, maar veeleer een attitude. Het is zeggen tegen God: Ik heb U niet nodig. Je keert als het ware je rug naar Hem toe en je kijkt compleet de andere richting uit, naar de dood in plaats van het leven. Zoals

Paulus het zegt: iedereen heeft gezondigd. We zitten allemaal in hetzelfde schuitje. Onze attitude heeft ons weggedreven van het leven, het eeuwige leven, zonder dood, dat we allemaal zo graag wilden ...

Het is niet vreemd om te denken: “Moet ik boeten voor iets wat eigenlijk de schuld is van een ander?” Maar eigenlijk zijn we niet zoveel anders dan Adam. We hebben dezelfde genen, en we zijn allemaal mensen met een vrije wil. Als we ons in dezelfde situatie bevonden hadden, zouden we wellicht hetzelfde gedaan hebben als onze verre voorvader. En toch hebben we het wrange gevoel dat het niet zo zou moeten zijn. Maar wie verandert er iets aan?

Er is hoop...

Je zou de indruk kunnen krijgen dat de Bijbel een deprimerend boek is: we zijn allemaal slecht en ons enige uitzicht is de dood. Maar dan vergeet je het belangrijkste deel van het verhaal. Ook daarover

schrijft Paulus in zijn brief aan de mensen in Rome. *“Door de zonde van één mens, strafte God alle mensen. Doordat Adam ongehoorzaam was aan God, kreeg de zonde macht over iedereen. Maar doordat één mens het goede deed, ziet God ons allemaal als goede mensen. Doordat Jezus Christus gehoorzaam was aan God, zal God aan ons allemaal het eeuwige leven geven.”*

Paulus zegt dus dat het duidelijk is waar de dood vandaan komt. Maar hij laat het daar niet bij. Hij spreekt ook over een eeuwig leven dankzij een ander mens, Jezus Christus. Van Zijn tijd op aarde, zo’n 2000 jaar geleden, hebben we verschillende historische ooggetuigenverslagen. Zijn tijdgenoten beschreven wat ze hoorden en zagen. Ze schreven over de wonderen die Hij verrichtte. Ze vertelden hoe Hij werd gekruisigd en daarna begraven werd. Maar ook hoe ze Hem daarna weer in levende lijve zagen. Hij had de dood overwonnen, niet alleen voor Hemzelf, maar ook voor iedereen die in Hem gelooft. Dat is de kern van de boodschap: Jezus is herrezen en leeft!

De relatie hersteld

Jezus was de Zoon van God die naar de aarde kwam. Hij had alle rijkdom en heerlijkheid. Maar hij besloot om bij en met de mensen in armoede te leven. God wilde graag de relatie herstellen. Een verbroken relatie waarin wij als mens onze rug toekeerden naar Hem. En

we zeiden dat we Hem niet nodig hadden. God wilde niets liever dan dat we zicht zouden krijgen op een eeuwig leven met Hem. God zelf kwam naar deze aarde in de persoon Jezus en nam aan het kruis onze straf van de zonde op zich. Jezus leefde het perfecte leven dat ik moest leven. En hij stierf aan het kruis de dood die ik moest sterven. God geeft ons genade door Zijn Zoon onze plaats te laten innemen. Het is zoals Paulus schrijft in zijn brief: *“Door de overtreding van één mens moesten alle mensen sterven. Maar de genade die God aan alle mensen schenkt door die ene mens, Jezus Christus, is veel overvloediger.”*. Deze brief maakt nu deel uit van de Bijbel. Die legt niet enkel het probleem van de dood aan ons uit, ook de oplossing wordt erin getoond.

Dat we sterven, is normaal: aan onze tijd op aarde komt een einde. Maar door het geloof in Jezus, is er voor ons iets veel beters en mooiers weggelegd: het eeuwige leven bij de Vader. Jezus zei het zelf: *“...Ik ben het die de doden laat opstaan. Ik ben het die leven geeft. Iedereen die in Mij gelooft zal leven, ook als hij sterft. En iedereen die leeft en in Mij gelooft, die zal niet voor eeuwig sterven”*. (Bijbel, boek Johannes hfdstk. 11 vs 25-26).

(artikel gebaseerd op een lezing van Olivier Le Jeune, speciaal bewerkt voor Wegwijzer)

**Deze brief legt
niet enkel
het probleem
van de dood
aan ons uit,
ook de oplossing
wordt er in
getoond.**

**Nodig
Jezus uit
in je
bubbel.**